

De Ziel in het Vlees

De Mens als Dier

Wie is de mens? De mens is een unieke creatie van de AllerEerste, uniek, omdat zoals de mens er geen tweede creatie is. Over de steen en het water, de boom en het dier is al gesproken.

De mens vormt geen doel in zichzelf, in die zin dat het bewuste zijn begint en eindigt bij het menselijk bestaan; ons bewuste zijn begint niet met dit leven en eindigt er ook niet mee.

De mens is een samensmelting van ziel en dier. In deze unieke combinatie moet de ziel zich een weg banen door het leven, de lessen lerend. De combinatie van ziel en dier is zo gekozen dat het de leerpunten van de

ziel scherp en in uiterste consequentie tot bewustzijn brengt. De combinatie ofwel het grondpatroon van het menselijk leven op aarde.

Waarom is onze ziel niet versmolten met het water of de steen, of de boom, om zo de lessen te leren? Waarom wel in het dier? Verschilt onze ziel dan weinig van die van het dier?

*

In de oorspronkelijke wereld bestaan alle fundamenten van het leven zoals ze ook in het direct waarneembaar universum bestaan, alleen niet in de materiële vorm zoals de mens die kent. Daar, in ons thuisuniversum, is de ziel van alles. De ziel van water en steen, de ziel van boom en dier. Daar is alles in harmonie met elkaar. Daar is de ziel van water, terwijl het water in deze wereld slechts een materiële afspiegeling van de ziel van water is.

Daar is ook de ziel van de steen, van de boom en het dier en de mens met elkaar in harmonie, in eigenschappen die in de materiële wereld geen werkelijkheid kunnen zijn. Er is een vloeiende lijn van creaties; het water en onze ziel zijn aspecten van een breed spectrum en zoals de kleur violet anders is dan de kleur rood, zomin bestaat er kwaliteitsverschil, verschil in waarde tussen dezen. De naast liggende

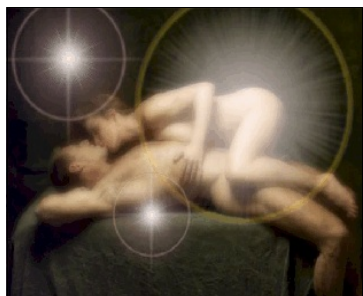
aan onze ziel in dat spectrum, is die van de ziel van het dier. Daarom incarneert onze ziel in een vorm die nog het meest dicht ligt bij die van het dier. Het verschil tussen dier en de mens in het vlees is om deze reden niet zo groot.

Maar om de reden van een volstrekt ander te leren les, doet zich in onze materiële wereld een onoverbrugbare kloof voor tussen mens en dier, een kloof die zich in de oorspronkelijke wereld niet manifesteert als onoverbrugbaar, zodat de harmonie beleefd kan worden.

Voor de oorsprong van deze onoverbrugbare kloof in de materiële wereld moeten we kijken naar de gave die onze ziel van de AllerEerste heeft gekregen in de vorm van de volledig vrije wil. Dat onderscheidt onze ziel van die van het dier, zonder de harmonie in het spectrum te verstoren; zoals de volledig vrije wil onze ziel doet verschillen van het overige in de oorspronkelijke wereld, zomin bestaat er een verschil in belangrijkheid. Voor het volledig maken van het geheel zijn alle delen, met ieders eigen vorm en eigenschappen, noodzakelijk. Het onderscheid tussen onze ziel en die van het dier is wezenlijk in die zin dat het een verschil is gaan maken voor de levensles van het dier en die van de mens in de materiële wereld.

Het verschil tussen mens en dier is in de materiële wereld zeer groot, terwijl wij elkaar in de oorspronkelijke wereld zeer na staan.

Mensen krijgen Kinderen

Onze ziel is gemaakt door de AllerEerste naar het beeld dat de AllerEerste van zichzelf had gevormd. Wie dat de kroon op de schepping wil noemen mag dat. Wie dit de kroon op de schepping kan noemen is zich volledig bewust van de gevolgen daarvan. Geen top zonder basis; dit geldt voor de berg, dat geldt voor het gehele spectrum van de schepping en dus ook voor de mens; zo is de schepping, zo is de AllerEerste; uiteindelijk is er alleen het harmonieus geheel.

Dat onze ziel de enorme gift van de volledig vrije wil kreeg, maakte ons niet tot een uitzondering in de schepping, maar tot de completering ervan; de afronding. Geen schepping zonder afronding, geen afronding

zonder schepping. Wij zijn dat deel van het spectrum dat de AllerEerste ziet als het beeld van zichzelf; de AllerEerste die het spectrum is en die het spectrum omvat. Die in ons een proeve van en voor zichzelf creëerde.

Terwijl de schepping van de AllerEerste ís, creëerde hij onze ziel om daar uit voort te komen en er uit voort te gaan. Wij, wij allen in de oorspronkelijke wereld, werden de kinderen die hij liet gaan om in volledig vrije wil en in van de AllerEerste onafhankelijke ontwikkeling, op eigen kracht de harmonie te begrijpen, het totale spectrum te begrijpen, de AllerEerste daardoor te begrijpen. Zo bekrachtigt de AllerEerste dat hij zichzelf begrijpt, zo spiegelt de AllerEerste zich.

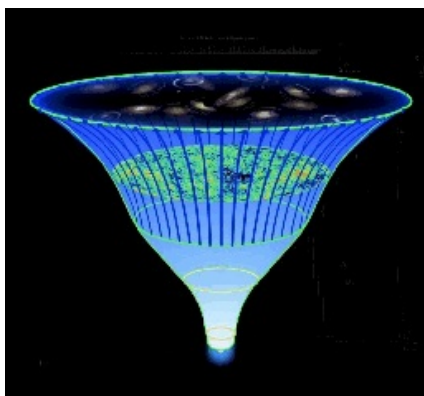
Daarom kreeg onze ziel de gift van de volledig vrije wil, daarom was het onnoodzakelijk ook al het andere in het spectrum, de totale schepping, de volledig vrije wil te schenken.

Het verlenen, het schenken van de volledig vrije wil was een daad van Licht: een daad van de meest ultieme scherpzinnigheid. Het was een daad van Schoonheid en dus van Warmte: een daad van hoop en troost. Het was een daad van Liefde: een daad van rechtvaardigheid.

Wij, de zielen in de oorspronkelijke wereld, hebben de volledig vrije wil ook daadwerkelijk gebruikt. En als kinderen struikelden wij en stonden weer op. Geleid door de hand van inspiratie van de AllerEerste. Wij realiseerden ons dat wij niet wisten hoe een kind te zijn, kind van de AllerEerste, tenzij wij daadwerkelijk onnozel hadden kunnen zijn en de onnozelen hadden geleid.

*

Het baken verdween uit zicht en het was aardedonker. Het licht werd ontstoken en het materieel universum werd geboren. En in dit materieel universum kwamen wij als telgen van de materie. Onnozel en struikelend op een weg van hoop en troost, ons hart zoekend, onze scherpzinnigheid trachtend te gebruiken. Ieder van ons op weg naar de eigen balans, en een balans die er alleen zal zijn als ieder de balans gevonden

heeft. Alleen wanneer die volledige balans met het gehele spectrum van wat er in ons en om ons heen is gevonden is, zal de weg zijn afgelegd. Een mens en de mens leggen een lange weg af. Voor een mens een schier oneindige weg waarvan in het eigen leven het einde niet in zicht lijkt te komen. De hoop wordt echter door een mens het sterkst ervaren als men ziet dat de weg niet zal afbreken. Zo lang de mens uit zichzelf zijn kinderen geboren laat worden, is er een weg en dus hoop en troost. Ieder mens doet zijn en haar deel en het lichaam sterft zodat de ziel naar huis terug kan keren. Door kinderen te krijgen zal dé mens uiteindelijk naar huis terug kunnen keren. Niet in het minst de mens bij uitstek, Luciwher, hij die dit materieel universum bestiert. Hij zal binnen gehaald worden als de hervonden zoon.

Dit is de betekenis van het krijgen van kinderen. Zoals de AllerEerste ons liet gaan, zo krijgt de mens kinderen, rust ze uit met bagage en moet ze daarna laten gaan, in het vertrouwen en bewustzijn dat de bagage en de weg kloppen zoals die gegeven is, wetend dat de weg 'slechts' hoeft te worden afgelegd, dat de bagage 'alleen maar' hoeft te worden gebruikt.

En zoals de mensen hun kinderen leiden, zo wordt de mens in het bestaan in de materie geleid door de zielen van Liefde. Wij, de mensen, zijn voor onze geleidezielen de kinderen die zij -fysiek- nooit zullen krijgen.

En zoals de mens er altijd is voor zijn en haar kinderen, zo is de AllerEerste er altijd voor de mens.

De Man en de Vrouw

Niets is voor niets in de schepping en hoewel de mens in Luciwhers universum leeft, is dit universum niet meer dan een variatie op de melodie van het grote geheel. Niets in de schepping van de AllerEerste is zomaar, of het nu de creatie van het oorspronkelijk universum is, of de schepping van dit tijdelijk heelal.

Een kind komt voort uit een man en een vrouw. Om hen bij elkaar te kunnen laten komen, om hen samen een kind te laten voortbrengen moet iets gebeuren; niets gebeurt vanzelf. Daarom bezit de man eigenschappen die de vrouw aantrekken en daarom bezit de vrouw eigenschappen die de man aantrekken.

Waarom dit verschil gecreëerd en waarom niet gekozen voor een ongeslachtelijke voortplanting? Alles heeft een reden.

Het verschil tussen leven in de materie als man of als vrouw komt voort uit het verschil in levensles tussen zielen. De weg die de man bewandelt is een andere dan de weg die de vrouw bewandelt. Maar dit verschil is op zich niet de reden van hoe vrouwen en mannen hun weg bewandelen in de verschillende culturen die deze wereld kent. Het is belangrijk vast te stellen dat de reden waarom er een verschil is tussen man en vrouw in het algemeen, niet de reden is voor de verschillen in rol van de man en die van de vrouw in de culturen van deze wereld in het bijzonder.

Er zijn in de vele culturen van deze aarde gebruiken ontstaan waardoor het verschil tussen man en vrouw geïnterpreteerd is geworden als een hiërarchisch verschil; dit los van de vraag of dit zou betekenen dat de man superieur aan de vrouw zou zijn of de vrouw superieur aan de man.

Het is goed te beseffen dat er maar één is die is gediend bij een dergelijke hiërarchie, bij onderdrukking en opdrukking. Het is Luciwher die is gebaat bij verdelen en heersen, omdat verdelen en heersen de enige weg is die hem open staat te verhinderen dat de mens de rechtvaardigheid ontdekt, de Liefde; organiseren in hoog en laag is het enige middel waarmee hij kan trachten te verijdelen dat de ziel de balans hervindt.

Zoals het voor de hand liggend is te constateren dat er een verschil is tussen de bloem en de bij, zo is het voor de hand liggend te zeggen dat er een verschil is tussen man en vrouw. Niemand zal het kwaliteitsverschil aanbrengen in de taken die de bloem en de bij voor deze wereld hebben. Net zo min zou het voor de hand moeten liggen dit verschil aan te leggen voor de man en de vrouw.

Er zijn talloze zaken waar een man beter voor toegerust is dan een vrouw. Een bloem zal nooit een honingraat maken. Er zijn talloze zaken waar een vrouw beter voor toegerust is dan een man. Geen bij zal ooit in staat zijn deze aarde in een kleurenpracht te veranderen.

Alles waar de schepping om vraagt, ook dit materieel universum, is het eigen kunnen, het eigen talent, te ontdekken, dit te vervolmaken en toe te passen en wel zo dat iedereen er van kan genieten en er baat bij heeft. Zelfs zo, dat het de ander tot inspiratie kan zijn zelf weer verder te komen. Deze wederzijdse bevruchting bestaat in ons universum, het

is het basisprincipe van de totale schepping; het is de grondslag van de oorspronkelijke wereld en de aan dit materieel universum achterliggende gedachte; Luciwher kan dat niet verbloemen. Wederzijdse inspiratie is de reden waarom de AllerEerste de creatie realiseerde. Het is aan de mens, man en vrouw, de bagage hier te herkennen en te gebruiken.

De Warmte naar elkaar toe, de creatie van Schoonheid, het gebruik van de intelligentie, het koesteren van verlangen en hoop, het werken in rechtvaardigheid, het zoeken naar de balans van het totaal; het zijn allemaal omschrijvingen, ieder op zich aspecten van harmonie. De harmonie die in de oorspronkelijke wereld bestond en die daar volmaakter zal bestaan als de mens op aarde is uitgeleerd.

De mens is op aarde om die harmonie te leren, er naar te verlangen, er op te hopen, het te herontdekken. De ziel leert dat, vanwege de onnoemelijke variatie die er in zielen is, niet door te incarneren in een eenvormigheid. Er is verschil tussen man en vrouw. Er is geen verschil in het verlangen naar harmonie.

Het verschil tussen man en vrouw uit te buiten in een overheersend en een onderdrukt principe is kenmerkend voor Luciwher's wereld, dit materieel universum, waar de herontdekking van de Liefde getracht wordt te voorkomen.

Dát er een verschil is tussen man en vrouw, is niet Luciwher's doen, maar een gevolg van een verschil in de door zielen te leren lessen.

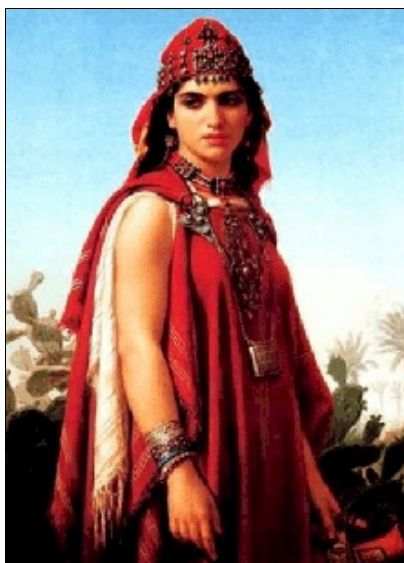
De weg van de vrouw is concreet, het is het scheppende. Zij laat groeien en zij zal het zo inrichten dat zij kan laten groeien. Zij is de holte die beschutting biedt waarin iets kan groeien. Zij nodigt uit in die holte, daartoe moet zij uitnodigend kunnen zijn. Zij moet de middelen beheersen waarmee zij kan uitnodigen. Daartoe moet zij concreet zijn, aards, nuchter. Zij is dit alles omdat het moet, omdat niets vanzelfsprekend gaat.

De ziel leert via deze weg, omdat het concrete en ontvangende geleerd wil worden. Het mooiste te ontvangen dat een ander kan bieden en daarmee zelf voort te bouwen, zodat er gecreëerd wordt en de creërende ziel daar zelf meer van wordt, dieper van wordt, zelfbewuster wordt.

De weg van de vrouw is die van de ziel die wil omvatten, de weg van zij die wil doorgronden. Ook op die manier wordt een holte gecreëerd: wie wil omvatten doet een holte ontstaan. Wie wil omvatten zoekt een doel om te omvatten. Het is beide, het doel en de omvatting. Met als resultaat dat de ziel leert, vermeerderd, uitdiept.

Het is een van de wegen die leiden tot leren, tot incorporeren, tot opnemen en verwerken zodat een nieuw stadium wordt bereikt. Dit is de weg van de vrouw.

In de wereld van Luciwher wordt de uitnodiging verworden tot gediensstigheid en dus tot ondergeschiktheid. Er zijn vrouwen die deze onderdrukking verwerpen; en terecht verwerpen zij. Maar wat precies wordt er verworpen; hoe omhoog te komen uit een onderdrukking als je niet bekend is hoe je in de verwerpelijke onderliggende positie bent terecht gekomen? Vechten en vinden dat je gelijk bent aan de superieur

genoemden is een onwaarheid, want de weg van de vrouw is de weg van de vrouw en er is geen andere die haar ter beschikking staat; die weg is niet superieur noch inferieur.

Vechten en vinden dat zij die superieur genoemd worden juist daardoor inferieur zijn, is een nieuwe superioriteit instellen. Het is een hiërarchie omver werpen en een nieuwe er voor in de plaats stellen. En juist deze weg is niet de weg van de vrouw, maar de weg van Luciwher. Hij die tracht te voorkomen dat de Liefde wordt herontdekt.

De weg van de vrouw is haar eigen weg, die ze herkent en gebruikt om tot de Liefde te komen, de rechtvaardigheid en de balans. De weg van de vrouw is de weg waarop zij zich niet laat onderdrukken, noch laat verleiden tot gevoelens van superioriteit ten opzichte van al het andere in de schepping van dit universum. Zij bewandelt haar weg zodat haar ziel leert hoe het verkregene zodanig is te gebruiken, dat zij in haar wezen daardoor groeit, volmaakter wordt en op deze wijze deze wereld, en als zij thuis is in de oorspronkelijke wereld, tot grotere volmaaktheid mede richting geeft.

De vrouw die creëert om de harmonie te helpen perfectioneren, die op het terrein van haar eigen wezen, haar talenten, weet te creëren op welke manier dan ook, weet zich een deel van de AllerEerste, want de AllerEerste creëerde het vrouwelijke om die reden -een aspect van wederzijdse inspiratie-; het vrouwelijke is een aspect van de AllerEerste.

De weg van de man is abstract, het is het donerende. Hij laat groeien en hij zal het zo inrichten dat waarmee hij wil laten groeien herkend wordt. Wat hij geeft is concreet maar nadat zijn donatie geaccepteerd is, neemt hij geen deel aan het groeiproces waar zijn schenking een bijdrage aan is; abstract in deze zin.

Wat hij te geven heeft moet niet alleen de eigenschap hebben herkenbaar te zijn, het moet tevens voldoende uitdagend zijn. Wat de man aanbiedt moet inspirerend en incorporeerbaar zijn.

Dit doet de man als resultante van zijn eigen groeiproces. Zijn gift draagt hij uit zichzelf als een vrij te

accepteren nalatenschap. Hij kan zijn uitdragen nooit geven, maar zijn gave zal altijd vrij aanvaard worden.

De ziel leert via deze weg, omdat het abstracte en gevende geleerd wil worden. Het mooiste uit jezelf te geven en dat aan te bieden aan een ander die daar verder mee kan bouwen. Het zo te geven dat een ander er verder mee kan groeien.

De weg van de man is die van de ziel die omvat wil worden. Die wat hij te bieden heeft doorgrond wil zien, die voor wat hij uit zich voort laat komen een nieuwe voedingsbodem zoekt; wie wil laten omvatten doet een holte ontstaan. Het is beide, wie een gave presenteert roept om de acceptatie ervan. Met als resultaat dat de ziel zich verdiept en er naar streeft het beste uit zichzelf te laten zien. Zo werkt hij niet alleen aan zichzelf, maar tegelijk ook aan het geheel.

In de wereld van Luciwher wordt het kunnen geven verworden tot de macht van het geven en vooral tot de macht van het onthouden van de gave. Wie deze macht ervaart zal zich-zelf als superieur gaan ervaren ten opzichte van hen die willen ontvangen.

Er zijn mannen die deze opdrukking verwerpen; terecht verwerpen zij. Maar wat wordt er precies verworpen als men de oorsprong van het verwerpelijke, het superioriteitsgevoel, niet kent? Vechten en vinden dat de man de rol van de vrouw tot zich moet nemen, zich er aan moet

aanpassen, is een onwaarheid, want de weg van de man is de weg van de man en er is geen andere weg die hem ter beschikking staat.

Vechten en vinden dat de man de hand moet uitsteken om de vrouw op te trekken naar de plaats van de man, is een streven waarin wordt erkend dat de vrouw inferieur is en de man superieur. Het is een hiërarchie omver werpen en er iets nieuws voor in de plaats stellen dat de uiterlijke schijn heeft geen hiërarchie te zijn; omdat allen hierin superieur genoemd worden, zullen nieuwe inferieuren gezocht worden. Ook deze weg is niet de juiste weg, want hij dwingt de vrouw naar de man te komen. En op de weg naar rechtvaardigheid en balans, de herontdekking van de Liefde, is dwang een onoverkomelijke hindernis. Zo tracht Luciwher te voorkomen dat de Liefde wordt herontdekt.

De weg van de man is zijn eigen weg waarop hij zich niet de weg laat versperren, noch deemoedig het hoofd laat zakken om zich bij de inferieur genoemden te voegen, noch zijn vermeende superioriteit tot maatstaf verheft. De weg van de man is het valse beeld te verwerpen en zijn eigen weg te bewandelen, zo dat het is dat de vrouw vrijelijk kan kiezen voor wat de man uit zich laat komen. Het mooiste uit zijn groei aanbieden als vrijelijk te aanvaarden geschenk is de weg van de man en er is geen andere die hem ter beschikking staat; die weg is niet superieur noch inferieur.

Op deze wijze bewandelt hij zijn weg, zodat zijn ziel leert zo te geven dat daardoor een groei kan zijn, een beter maken van deze wereld, en als hij thuis is in de oorspronkelijke wereld, tot grotere volmaaktheid mede richting te geven.

De man die de mooiste gave uit zichzelf aanbiedt om de harmonie te helpen perfectioneren, die op het terrein van zijn eigen wezen, zijn talenten, weet te geven op welke manier dan ook, weet zich een deel van de AllerEerste, want de AllerEerste creëerde het mannelijke om die reden -een aspect van de wederzijdse inspiratie-; het mannelijke is een aspect van de AllerEerste.

Het is zo dat de vrouw creëert om te geven en het is zo dat de man geeft om te creëren. Het mannelijk is als het vrouwelijke en het vrouwelijke is als het mannelijke; de ziel ontvangt, creëert en verdiept zich daardoor en maakt het nieuwe overdraagbaar.

In de oorspronkelijk wereld bestaan onafscheidelijke spannen van zielen, ook wel duaden, die elkaar wederzijds bevruchten als het mannelijke en het vrouwelijke. Elk span werkt binnen en vanuit de eigen spanne naar andere spannen, om elkaar wederzijds te bevruchten ter vervolmaking van de harmonie van het totaal.

Het is de AllerEerste die deze ontwikkelingsgang inspireert, want het is de AllerEerste die het mannelijke en het vrouwelijke is. Het is de spanne van de AllerEerste die alles omvat.

Wie in het materieel universum, de wereld waarin de mens leeft, een man is of een vrouw weet zeker dat hij of zij het mannelijke dan wel het vrouwelijke wil leren, de ene of de andere weg wil gaan.

In de materiële wereld een man of een vrouw zijn staat los van in het oorspronkelijk universum het mannelijke of het vrouwelijke zijn. Een mens is in de materie wat geleerd wil worden.

Het mannelijke is als de stem, het vrouwelijke is als het gehoor. Wie wil leren spreken leert dat, wie wil leren horen leert dat ook. Horen en spreken zijn aspecten van hetzelfde, aspecten van begrijpen. Want een stem zonder gehoor zal niet begrepen worden, noch zal het gehoor begrijpen waar niet gesproken wordt. Wie begrijpt zal willen horen en wie begrijpt zal willen spreken.

Zielen passen bij elkaar in spannen of duaden waarbij in de ene helft van het span het spreken, het mannelijke, de meest verstaanbare karakteristiek is en in de andere helft van het span het horen, het vrouwelijke, de meest sprekende karakteristiek is. Een span is één en onafscheidelijk, zoals hoofd en hart onafscheidelijk zijn.

Een ziel zal om zichzelf te vervolmaken beter willen kunnen horen en komt als vrouw in de materie; een ziel zal om zichzelf te vervolmaken

beter willen kunnen spreken en komt als man in de materie. Niet het zijn van een ziel van spreken of een ziel van horen bepaalt of men in de materie een man of een vrouw is, maar dat wat een ziel wil leren voor het vinden van de balans van de ziel en dus dat wat de ziel wil leren ten goede van de balans van het zielespan. Zo ontstaat de perfecte balans in de spanne van het span; het span spreekt en het span hoort.

De weg van de verlegde paden is de meest onbegrepen weg en daardoor de meest veroordeelde. Een ziel van het spreken die de perfectie in het spreken wil bereiken, komt in de materie als man. Een ziel van het spreken die de perfectie in het horen wil bereiken, komt in de

materie als homofiel. Een ziel van het spreken die de perfectie in het horen meent te willen bereiken, komt in de materie als vrouw, maar zal zich in die verschijning niet tot recht voelen komen. De keuze voor het leren van het spreken wordt in het hart alsnog gemaakt; zij is in materie een transseksueel.

Een ziel van het horen die de perfectie in het horen wil bereiken, komt in de materie als vrouw. Een ziel van het horen die de perfectie in het spreken wil bereiken, komt in de materie als lesbienne. Een ziel van het horen die de perfectie in het spreken meent te willen bereiken, komt in de materie als man, maar zal zich in die verschijning niet tot recht voelen komen. De keuze voor het leren van het horen wordt in het hart alsnog gemaakt; hij is in materie een transseksueel.

Een ziel van het horen of een ziel van het spreken die in het duister tast over hoe de balans te vinden -zij kiezen alleen op gevoel en laten hun scherpzinnigheid vooralsnog ongebruikt-, maakt de keuze in de materie een hermafrodiet te zijn; pas in de materie, in het rijk van Luciwher, zal het deze zielen duidelijk worden -door de scherpzinnigheid daar onder ogen te zien- welke keuze moet worden gemaakt.

In deze toedeling -geen indeling- ligt geen oordeel besloten; het is de loop der schepping die de vorm bepaalt, zoals de steen en het water alleen steen en water kunnen zijn.

Geen enkel mens is bij uitstek een van deze zeven. Er is er één die de solo melodie speelt, de overigen spelen altijd mee.

Net zo min is het vinden van de balans een kwestie van een gelijke verdeling van het mannelijke en het vrouwelijke in de ziel. Het mannelijke zal in een mannelijke ziel altijd de bepalende factor zijn, zoals dat ook is voor het vrouwelijke in een vrouwelijke ziel.

De balans voor elke ziel komt neer op de juiste mengverhouding in die ziel, een mengverhouding die uniek is voor het wezen van die ziel, zoals ook binnen een span een mengverhouding bestaat die uniek is voor dat span. Een mengverhouding die de spanne, de invalshoek, bepaalt van waaruit het zielespan medebepalend is voor de harmonie van het geheel.

Zoals de AllerEerste de zielen als kinderen liet gaan, zo laten de zielen van een span elkaar gaan. Het is een bijzonderheid als de zielen van een span ook in de materie man en vrouw zijn; er is dan iets bijzonders te leren.

Het is de AllerEerste die als spanne het totaal heeft en die zowel een perfecte balans in het mannelijke, een perfecte balans in het

vrouwelijke, als een perfecte balans tussen het mannelijke en het vrouwelijke herbergt; een manier om de drie-eenheid te symboliseren. Zoals ook gezegd kan worden dat het Licht, de WarmeSchoonheid en de Liefde symbool zijn van de drie-eenheid. Licht: de scherpzinnigheid en het mannelijke, Liefde: de rechtvaardigheid en het vrouwelijke, WarmeSchoonheid: de hoop en de troost, de verbinding tussen het mannelijke en het vrouwelijke, de oorsprong van de balans.

Niets is voor niets, alles heeft een reden. En zoals de AllerEerste ons als zijn kinderen liet gaan, zo neemt de mens de verantwoordelijkheid zijn kinderen te voeden en ze te laten lopen op hun eigen weg.

De mens, de man en de vrouw, komen in innigste omhelzing bij elkaar. Zij geven elkaar het vertrouwen hun lichamen te proeven. Wat de man te geven heeft, het zaad van zijn lichaam, neemt de vrouw in zich op en bereidt daarmee nieuw leven, een nieuwe mens.

Het is een daad van lust, van het behagen scheppen in elkaars wezen

en het zien van de echtheid van de ander. Dit alles tezamen maakt het mogelijk zielen in de materie te incarneren; het is een daad van Liefde naar de ziel die in de wereld geboren gaat worden.

Het is een wijze van leren voor de man en de vrouw een kind te krijgen en het te voeden. Die verantwoordelijkheid brengt het

leren van de ziel uit zich voort.

Maar ook het verstoken zijn van de gave van het creëren van nieuw leven brengt leren voort. Wel het genoeg van de geslachtsdaad te smaken, wel het vertrouwen aan elkaar te geven het lichaam intiem te kennen en zo een deel van het wezen bloot te geven, maar niet de vruchten ervan te kunnen plukken. Dit brengt de mens tot een besef; paren van gelijke of verschillende sekse gelijk.

Het verlangen naar de verantwoordelijkheid van het voeden is het verlangen naar harmonie, het is één weg dit te kunnen realiseren -met alle problemen die deze verantwoordelijkheid met zich mee brengt-, het is een andere weg dit niet te kunnen realiseren -met alle problemen die het niet kunnen realiseren met zich mee brengt-.

Geen weg is minder dan de andere, geen weg is meer dan de andere; zij verschillen slechts. Elke ziel bewandelt de eigen weg en geen mens,

geen ziel kan, ook de AllerEerste zal niet, daarover oordelen. Elke ziel kiest de eigen weg en alleen die ziel zelf weet in het diepste binnenste het waarom van die weg, de pijn, het leren en het geluk die de weg tot gevolg heeft.

Wat zeker is, is dat alle wegen bij hetzelfde punt uitkomen: de terugkeer naar huis, alle lessen geleerd na incarnaties in de eerste wereld en de tweede wereld, de perfectie, de balans in de eigen ziel bereikt hebben om zo de harmonie van de oorspronkelijke wereld te vervolmaken.

Ware de geslachtsdaad een handeling van weerzin, er zou geen kind geboren worden. Het is dus goed dat de lust tussen twee mensen bestaat, zodat zij volledig deel kunnen hebben aan elkaar, zodat zij genieten.

Maar verwar deze luisterrijke lust niet met Liefde, want de Liefde bestaat niet op aarde; de Liefde vindt de ziel alleen in zichzelf, in het contact met de oorspronkelijke wereld. Als de ziel deze Liefde ontdekt heeft, dan kan deze een waar medemens zijn; de Warmte in Schoonheid aan de ander te geven, het herkennen van het lijden van de ander -het meelijden-.

Verwar de lust niet met Liefde, want er is er één die daar baat bij heeft, baat bij het creëren van een vals beeld; een vals beeld van de Liefde. Het is Luciwher, de meester van dit materieel universum, die de ziel in het vlees probeert te weerhouden van het ontdekken van de Liefde in het zelf.

De lust noemt hij de Liefde, zodat hij het zelfs als koopwaar kan aanbieden. En het is het volk van Eewhel dat hij hiervoor misbruikt; het volk van Schoonheid gehoereerd.

En als de ziel de zoektocht naar de Liefde, de innerlijke vervulling, niet opgeeft, dan heeft Luciwher nog meer lusten ter verleiding, want in zijn rijk is alles te koop.

Het is weer zo'n typische verdraaiing van Luciwher. Dat wat bestaat in de materie -als materiële vorm van wat als ziel in de oorspronkelijke wereld bestaat-, dat wat de ziel in het vlees ten dienste staat, het wordt niet vernietigd -dat ligt buiten zijn macht-, het wordt gecorrumpeerd zodat het Luciwhers doel kan dienen.

Het middel van de lust, het verlangen van de mens zich te geven, te omvatten, verwordt in deze wereld tot een doel; lust en geilheid als doel.

Wie lust verwacht met Liefde, heeft nog een lange weg te gaan, alvorens de Liefde te ontdekken.